

vidst, at Indtægten af de indirecte Afgifter i de senere Budgetter er spændt saa høit, at der snarere kunde være Opfordring til at vente en Nedgang end en Fremgang. Jeg har derfor undersøgt, hvorledes Forholdet stiller sig for nærværende Tid, og mine Undersøgers Resultat er det, at for de 9 Maanedes af indværende Finantsaar svarer det fuldkomment til det, som er budgetteret for det kommende Finantsaar, saa at jeg ikke har nogen bestemt Grund til at fastholde min Tvivl om, at det skulde gaae ned. Dertil kommer, mine Herrer, at jeg netop i disse Dage har faaet Meddelelse om, at min Beholdning vil faae en Tilvæert, som der ikke har kunnet gjøres Regning paa, idet nemlig en ældre Restance fra Opjørelsen om Hertugdømmerne med Preussen, er anmeldt til Udbetaling med 230,000 Rd. Derved synker altsaa det Understud, som der er Spørgsmaal om, ned til omtrent 200,000 Rd., og dette forekommer mig at være for lidt til derfor at oversee de Forhold, hvorunder vi for Tiden befindes os. Det kan jo nemlig ikke negtes, at Landets Evne til at betale Skat, om den end ikke paa nogen Maade er svækket, saa dog i alt Fald iaar er langt ringere, end den i de allerfleste Aar er, og jeg skal sige, at skjøndt det ingenlunde var mig ubekjendt, dengang jeg forelagde Forslaget for Rigsdagen, at Høsten var simpel, og selv om jeg antager, at adskillige af de Beretninger, der næsten skildrede den som Misvæert, maafløe dog være noget for overdrevne, eller at dette dog i alt Fald ikke gjaldt i det Omfang, som man vilde give det Udseende af, er der dog efter, hvad der nu foreligger, ikke den fjerneste Tvivl om, at Høsten for hele Landets Vedkommende maa siges at være ringe, ja slet, idet den ikke blot paa sine Steder har givet slet ingen Indtægt, men selv paa andre Steder, hvor der var Noget, have dog ikke de høie Priser kunnet opveie den ringe Afgrøde, som selve Høsten har givet. Naar dertil kommer den overordentlige Vanskelighed, hvormed Livets Fornødenheder erhverves, hvilket ogsaa har sin Betydning for Byboerne, skjøner jeg ikke rettere, end at et Understud af 200,000 Rd. ikke er af den Bestaaenhed, at jeg med Svæie kan fastholde

Forslaget overfor den Uvillie, som jeg meget godt veed, at der er imod samme. Der var endnu en anden Grund, som allerede paa et tidligere Tidspunkt har givet mig Anledning til nogen Betænelighed, den nemlig, at det er en Indkomstskat, og denne Betænelighed er stegen i en overordentlig Grad, efterat jeg har seet, at man i Udvalget ikke har villet følge den Bet, ad hvilken jeg havde troet at fjerne nogle af Vanskelighederne, men at Udvalgets Fleertal vilde vende tilbage til Contingentsystemet; thi dette vilde let kunne føre til, at hele Skattebyrden for et Sogn vilde kunne blive kastet over paa ganske enkelte Aænd. Dette er efter min Formening en saadan Betænelighed, at jeg i Forbindelse med det Dvrige idetmindste har fundet det utilraadeligt at drive denne Sag frem, naar der ikke var absolut Nødvendighed tilstede derfor. Det er disse Betragtninger, mine Herrer, som jeg har ønsket at fremsføre for Dem som dem, der have bevæget Regjeringen til at fatte den Beslutning, jeg har tilladt mig at udtale for Dem, og det er ifølge Hans Majestæts Bemyndigelse, at jeg herved tager Forslaget om en overordentlig Skat for Tidrummet fra 1ste April 1869 til 31te Marts 1870 tilbage.

Formanden: Jeg skal nu rette det formelle Spørgsmaal til Thinget, om noget Medlem vil optage det tilbagetagne Lovforslag. (Ophold.) Da Ingen optager det, er det saaledes bortfaldet.

Man gif derpaa over til den under Nr. 3 paa Dagsordenen opførte Sag:

Tredie Behandling af „Forslag til Lov om Bederlag for Contoirudgifter til Embederne som Borgmester og Auctionsdirecteur i Helsingør og Aalborg“.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 4209 ff.)

Til denne Behandling var der fremkommet følgende Endringsforslag:

Paa Udvalgets Vegne af S. A. Hansen
Der tilføies Lovens Følgende: